

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 125.072 van 5 november 2003
in de zaak A. 138.864/X-11.494.**

In zake : Eddie VAN ROOSBROECK,
die woonplaats kiest bij
Advocaat L. SOL,
kantoor houdende te 2300 TURNHOUT,
Gemeentestraat 4/6

tegen :

1. de gemeente HERSELT,
2. het Vlaamse Gewest,
dat woonplaats kiest bij
Advocaat Chr. LEMACHE,
kantoor houdende te 3800 SINT-TRUIDEN,
Tongersesteenweg 60.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE Xe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat Eddie VAN ROOSBROECK op 8 juli 2003 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van "de beslissing van de Gemeente Herselt, vertegenwoordigd door het College van Burgemeester en Schepenen, van 6 mei 2003, waarin vastgesteld werd dat de loten uit de verkaveling waarvoor verzoeker een melding had overgemaakt aan het college, door de administratie van stedenbouw worden gekwalificeerd als behorend tot een vervallen verkaveling en als zodanig dienen te worden opgenomen in het vergunningenregister" en van "de beslissing van de Gewestelijk Stedenbouwkundige Ambtenaar van 11 april 2003, waarin gesteld wordt dat de verkaveling, gekend onder nummer 046/0083 en vergund op 16 juni 1967 voor 4 loten, vervallen is en als dusdanig moet worden opgenomen in het vergunningenregister.";

Gezien het administratief dossier van de eerste verwerende partij;

Gezien de nota van de tweede verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur P. BARRA;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 22 september 2003 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 17 oktober 2003;

Gehoord het verslag van Staatsraad J. BOVIN;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat L. SOL, die verschijnt voor verzoeker, en van Advocaat C. LEMACHE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Auditeur P. BARRA;

Gelet op de artikelen 17 en 18 en titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat tweede verwerende partij opwerpt dat de vordering niet ontvankelijk is; dat er vooralsnog geen noodzaak bestaat om over de opgeworpen exceptie uitspraak te doen; dat een onderzoek van en een uitspraak over die exceptie zich slechts zouden opdringen indien zou blijken dat de grondvoorwaarden voor schorsing vervuld zijn;

Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de nietigverklaring van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

Overwegende dat artikel 17, § 3, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State bepaalt dat de vordering tot schorsing een uiteenzetting van de middelen en de feiten dient te bevatten die volgens de indiener ervan het bevelen van de schorsing rechtvaardigen; dat artikel 8, tweede lid, 5°, van het koninklijk besluit van 5 december 1991 tot bepaling van de rechtspleging in kort geding voor de Raad van State bepaalt dat de vordering tot schorsing dient te bevatten "een uiteenzetting van de feiten die kunnen aantonen dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de aangevochten akte of het aangevochten reglement de eiser een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen"; dat uit deze bepalingen volgt dat verzoekende partij in haar verzoekschrift duidelijk en concreet dient aan te geven waarin precies het

moeilijk te herstellen ernstig nadeel is gelegen dat zij ingevolge de onmiddellijke tenuitvoerlegging van het bestreden besluit ondergaat of dreigt te ondergaan, en dat met niet in het verzoekschrift tot schorsing opgenomen feiten en verklaringen hieromtrent geen rekening kan worden gehouden;

Overwegende dat, wat de tweede door voormeld artikel 17, § 2, opgelegde voorwaarde betreft, verzoeker in het verzoekschrift tot schorsing aanvoert wat volgt :

"Aangezien de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen een moeilijk te herstellen en ernstig nadeel teweegbrengt voor verzoeker en aangezien de vordering hoogdringend is.

Aangezien de verkaveling van kwestieuze percelen op korte termijn essentieel is voor het bedrijf dat de gronden in erfpacht heeft gekregen van verzoeker;

Aangezien het niet kunnen verkavelen een vorm van acute winstderving uitmaakt;

Aangezien de verwachte winst broodnodig is voor de financiering van nieuwe economische projecten in de nabije toekomst";

Overwegende dat de eerste verwerende partij er zich toe heeft beperkt het administratief dossier neer te leggen en geen nota met opmerkingen heeft ingediend;

Overwegende dat de tweede verwerende partij in haar nota met opmerkingen antwoordt wat volgt :

"a. geen persoonlijk nadeel

De verkavelingsvergunning werd afgeleverd op 16/06/1967.

Bij akte dd. 23/02/1994 gaf de verzoekende partij de kwestieuze percelen in erfpacht aan de B.V.B.A. VAN ROOSBROECK.

Erfpacht is het tijdelijk zakelijk recht om het volle genot te hebben van een aan een ander toebehorend goed, onder de verplichting om de eigenaar een jaarlijkse vergoeding uit te keren.

Art. 4, 5, 7 en 8 van de Erfpachtwet verlenen de erfpachter het recht zijn goed te bebouwen en te beplanten, terwijl de eigenaar geen genotsrechten meer heeft op het goed.

De verzoekende partij kan dus moeilijk voorhouden dat er een moeilijk te herstellen ernstig nadeel in zijnen hoofde aanwezig is.

Integendeel legt verzoeker zelf uit in zijn verzoekschrift dat de verkaveling essentieel is 'voor het bedrijf dat de grond in erfpacht heeft gekregen van verzoeker'.

De verzoekende partij brengt geen concrete gegevens aan die erop wijzen dat hij een persoonlijk moeilijk te herstellen nadeel ondergaat of dreigt te ondergaan. (...)

Tenslotte wenst concludante op te merken dat de verkavelingsvergunning dateert van juli 1967 en de rechtsvoorganger van verzoekende partij reeds in november van datzelfde jaar eigenaar werd en de 'eigenaar' op heden nog steeds

de verkavelingsvergunning niet heeft uitgevoerd of poogde uit te voeren. Méér nog, hij heeft zijn rechten overgedragen aan de erfpachter.

b. Verzoeker wijst tevens op een 'acute winstderving' en op het feit dat 'de verwachte winst broodnodig is voor de financiering van nieuwe projecten in de nabije toekomst.'

In de veronderstelling dat verzoeker hiermee een toekomstige financiële derving bedoelt voor zijn eigen patrimonium (in het andere geval zou het onderzoek van dit onderdeel zelfs overbodig zijn), dient vastgesteld dat zulks neerkomt op het invoeren van een financieel nadeel dat in wezen niet moeilijk te herstellen is.

Daarbij komt dat verzoekende partij dienaangaande in gebreke blijft enig cijfermatig gegeven bij te brengen omtrent eventuele financiële verliezen die hij ingevolge de niet-verkaveling zou lijden of nopens projecten waarvan de financiering zich in de nabije toekomst zou opdringen.

De mogelijke onwettigheid (quod non) van het aangevochten besluit is geen ernstig nadeel, doch kan er enkel oorzaak van zijn.

Een potentieel nadeel zou overigens pas blijken mocht de erfpacht een einde nemen en voor de percelen van de vervallen verkaveling geen nieuwe verkaveling en daaruit voortvloeiende stedenbouwkundige vergunning bekomen worden, hypothese die door verzoeker niet onderzocht werd.

De uiteenzetting van verzoekende partij bevat derhalve geen precieze en concrete gegevens waaruit blijkt dat de tenuitvoerlegging van het bestreden besluit een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen in de zin van art. 17 par 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State.

De Raad kan geen rekening houden met andere gegevens dan deze die in het verzoekschrift werden weergegeven";

Overwegende dat in de mate verzoeker een financieel nadeel inroept in hoofde van "het bedrijf dat de gronden in erfpacht heeft gekregen" dit nadeel niet dienstig kan worden ingeroepen, alleen reeds omdat verzoeker zich niet op een nadeel in hoofde van een derde kan beroepen; dat in de mate verzoeker "acute winstderving" aanvoert en dit in zijn hoofde, het gaat om een louter financieel nadeel; dat een financieel nadeel in beginsel niet moeilijk te herstellen is; dat verzoekers uiteenzetting geen enkel concreet gegeven bevat waaruit zou kunnen blijken dat dit in casu wel het geval zou zijn; dat nergens enige concrete uiteenzetting wordt gegeven omtrent de actuele financiële situatie van verzoeker, noch omtrent "de nieuwe economische projecten in de nabije toekomst" waarvoor "de verwachte winst broodnodig zou zijn"; dat verzoekers uiteenzetting om deze redenen alleen reeds niet afdoende aantoonde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen in de zin van artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State;

Overwegende dat niet is voldaan aan de tweede door artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State opgelegde voorwaarde om de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen te kunnen bevelen; dat die vaststelling volstaat om de vordering af te wijzen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Artikel 2.

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten van de vordering tot schorsing wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op vijf november 2003, door :

de H.	J. BOVIN,	wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
Mevr.	A. TRUYENS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. TRUYENS.

J. BOVIN.